

kir Şevki Efendizâde ve Rumeli beyler beyi pâyeli Kütahya Kaymakamı Mehmed Nebil Paşa (1281/1864-65), Defterdar Şükrü Efendi (1283/1866-67), Sarây-ı Hümâyün serhalifesi Hacı Rifat Efendi (1287/1870-71), sudûr-i izâmdan reisül-müneccimîn ve hey'et-i a'yân a'zâ-yı kîrâmından Elhâc Seyyid Ahmed Tâhir Efendi (1297/1880), Sefâin-i Bahriyye-i Osmâniyye kapitanlarından Seyyid Mehmed Vâsif Efendi (1311/1893-94), Sultan Mustafa silâhtarı Ahmed Bey'in teberdarı... (tarihi okunamadı).

Bu kısa liste, Ayrılık Çeşmesi Mezarlığı'nın XVIII. yüzyılın sonlarına doğru teşekkül ettiğini ve XX. yüzyıl başlarına kadar buraya defin yapıldığını göstermektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Mehmed Râif, *Mir'ât-ı İstanbul*, İstanbul 1314, I, 38-47; J. Pervittich, *Plan Cadastral de Stamboul*, İstanbul 1939, pafta 11; *İstanbul Rehberi* (nşr. İstanbul Şehremâneti), İstanbul 1340, III. pafta, Anadolu ciheti (Necib Bey haritaları olarak tanınır); Behçetî İsmâil Hakki el-Üsküdarî, *Merâkîd-i Mu'tebere-i Üsküdar* (nşr. Bedii Şehsuvaroğlu), İstanbul 1976.

SEMAVİ EYİCE

AYRILIKLAR

Ruşen Eşref Ünaydın'ın İstanbul'la ilgili çeşitli yazılarını topladığı eseri.

Yazara "İstanbul seyyahı" ve "çeşmeler kâşifi" unvanlarını kazandıran bu makalelerin hemen hepsi Mütareke yıllarında yazılmıştır. Ruşen Eşref, gerek İstanbul'un işgal altında bulunduğu günlerde gerekse Anadolu'ya geçtikten sonra kaleme aldığı yazılarda, mimari eserler başta olmak üzere, Türk milletinin asırlar içinde kurup geliştirdiği medeniyetin çeşitli sanat dallarındaki şaheserlerini anlatmaya çalışmıştır. Bunu yaparken, İstanbul'da zamanla şekillendirilip zenginleştirilen hayat tarzını, dinî ve millî değerleri ele almış; milletin, bir zamanlar ülkeler fetheden kahramanlarına karşı sevgi, saygı ve hayranlığını dile getirmiştir. Bu yazıları sadece bir mâzi duygusuyla kaleme almayan Ruşen Eşref, bunlarla o günlerde devam eden Millî Mücadele'nin kahramanlarına Osmanlı-Türk tarihinden canlı örnekler vermek istemiştir. Yazarın Anadolu'ya geçtikten sonra İstanbul üzerine yazdığı ilk yazı "İstanbul'u Tahayyül" adını taşımaktadır. Bu kitapta yer alan yazılarını önce "Hasretler" başlığı ile çeşitli gazete ve

dergilerde yayımlayan Ruşen Eşref, daha sonra kitap haline getirdiği aynı yazılara *Ayrılıklar* adını vermiştir. Bu durum gerek işgal altında gerekse zamanın tahribatı ile giderek kaybolan millî ve tarihî değerlere karşı yazarın duygularını dile getirdiği yazılarından oluşan eserlerinde ne derece şuurla düşünüp isim aradığına bir delil olarak gösterilebilir.

Kitapta sırasıyla "İstanbul'u Tahayyül", "Kadının Âh ü Vâhî", "Neferin Hıçkırığı", "Suya Hasret", "Evkaf Müzesi", "Sokaklarda", "Edirnekapı Camii", "Eyüp Sultan", "Avdet", "Bıraktığım İstanbul-Bulduğum İstanbul", "İftar", "Davulcunun Manileri", "Eyüp Sultan'da Ramazan Gecesi", "Bayezid Sergisi", "Hırka-i Saâdet Dairesinde Teravîh", "Kadir Gecesi Mevlevîler", "Ayasofya Camii'nde Bayram Namazı", "Kurban Bayramı Tahassüsleri", "Süleymaniye'de", "Mimar Sinan'ın Kabrini Ziyaret", "İstanbul Çarşısı", "İstanbul'un Caddesi", "Yol Üstü Birkaç Çeşme I-III", "İstanbul'un Cüşîşî" adlarını taşıyan yirmi dört yazı yer almaktadır. Bu makalelerin hepsinde işlenen ortak duygunun temelinde, Türk milletinin zaman içinde meydana getirdiği ve geliştirip zenginleştirdiği maddî ve mânevî medeniyetin, sahip çıkıldığı takdirde her devir ve şartta millî varlığı koruyacak derecede zengin olduğu inancı hâkimdir. Eser 1923'te İstanbul'da yayımlanmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

İsmail Habîb Sevük, *Edebt Yeniliğimiz*, İstanbul 1932, s. 480-483; M. Nihat Özön, *Son Asır Türk Edebiyatı Tarihi*, İstanbul 1945, s. 434-435; Banarlı, *RTET*, II, 1241; Necat Birinci, *Ruşen Eşref Ünaydın'dan Seçmeler*, Ankara 1982, s. 5-19; *İst.A*, III, 1632-1634.

NECAT BİRİNCİ

AYŞE

(bk. AİŞE).

AYŞEKADIN CAMİİ

Edirne'de İstanbul yolu üzerinde Ayşekadın semtinde XV. yüzyıla ait cami.

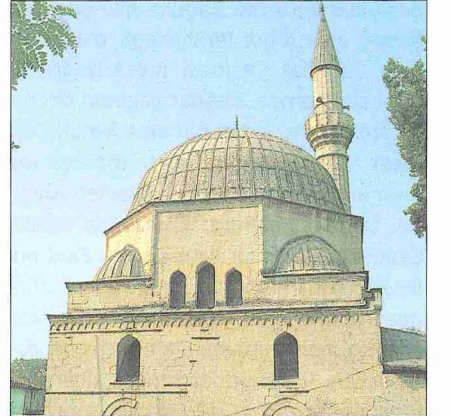
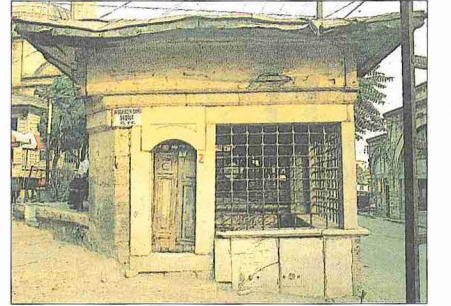
Kapı üstündeki Arapça kitâbesine göre, Sultan Yıldırım Bayezid'in oğlu Çelebi Mehmed'in kızı Ayşe Sultan tarafından, "telâhü ehlü irfân" ibâresinin *ebced** hesabıyla karşılığı olan 873 yılının Muharrem ayı başlarında (Temmuz 1468)

inşa edilmiştir. Caminin yanındaki abdest muslukları ise 1057'de (1647) Hacı Musli adlı bir hayır sahibi tarafından yaptırılmıştır. Bâdî Efendi, Edirne'de bütün eski eserlere büyük ölçüde zarar veren Ramazan 1165 (Temmuz 1752) zelzelesinde kubbesinin ve minaresinin yıkılmış olduğunu, 1308'de (1890-91) ise yıldırım düşmesi sonucu minaresinin bir daha zarar gördüğünü bildirmektedir.

Ayşekadın Camii tamamen kesme taştan itinalı bir işçilikle yapılmış olup kare planlı ve tek kubbelidir. Esas harimin dışında kâgir bir son cemaat yeri yapılmıştır. Sol tarafta bir duvarla sınırlanan bu kısım, ahşap direklere dayanan öne meyilli ahşap bir çatıyla örtülmüştür. Aslında da böyle fakat daha değişik biçimde bir ahşap çatının varlığı tahmin edilebilir. Harime giriş, bu tip camilerde görülen usule aykırı olarak yandadır. Böylece kuzey duvarı, iki pencerenin arasında kalan muhrap ile kesintisiz bir son cemaat namaz mekânı olmuştur.

Harimi örten kubbeye geçiş dilimli tromplar ile sağlanmıştır. Ancak aşırı yükseltilmiş olan sekizgen kasnak, klasik Türk mimarisine çok aykırı olduğun-

Ayşekadın Camii ve Sebili - Edirne

dan caminin nisbetleri ve dolayısıyla dış görünüşü bozulmuştur. Bu bakımdan kasnak ve kubbenin 1752 zelzelesinden sonraki tamirde yeniden yapıldıkları kuvvetle muhtemeldir. Her cephede altlı üstlü dört pencerenin varlığının klasik nisbetlere uygun olmasına karşılık tromplar hizasındaki üçlü pencerelerin de bu ihya sırasında açıldıklarına ihtimal verilmektedir. Caminin yapıldığı devrin özelliklerini belli eden nişli mukarnaslar ile süslü mihrabı gerçekten çok güzel bir eserdir. Sağ taraftaki minarenin şerefe çıkmalarının bilezikler halinde yapılışı bu kısmın geç devre ait olduğunu belli ederse de kürsü ve pabuç kısımları orijinaldir. Kürsünün Bursa kemerli az derin nişlerle hareketlendirildiği görülür. Gövde başlangıcını belirten bileziğe kadar yükselen pabuç kısmında ise her bölüm yarım yuvarlak ve aşağıya doğru uçları sivrilen çubuklarla ayrılmış, her bölümün içine kabartma bir kabara işlenmiştir.

Ayşekadın Camii'nin avlu duvarına bitişik, kitâbesiz fakat klasik üslûpta sivri kemerli güzel bir çeşme vardır. Yine avlu duvarının bir köşesinde demir lokma parmaklıklı, iki tarafa yüzü olan ve 1222 (1807) tarihinde ihya edildiğini bildiren kitâbeli bir de sebil bulunmaktadır. Caminin hemen karşısında bulunan Ekmekçizâde Ahmed Paşa Kervansarayı, 1018'de (1609-10) yaptırılmış olmasına rağmen Ayşekadın Kervansarayı olarak tanınmıştır. Cami, mimari bakımdan gösterişli kervansaray ve avlusundaki ulu çınar ile güzel bir eski şehir köşesi teşkil etmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

O. Nuri Peremeci, *Edirne Tarihi*, İstanbul 1940, s. 63-64; Oktay Aslanapa, *Edirne'de Osmanlı Devri Âbideleri*, İstanbul 1949, s. 106-107; Gökbilgin, *Edirne ve Paşa Livâsı*, s. 46, not 45, 321; Oral Onur, *Edirne, Türk Tarihi Vesikalarından Kitabeler*, İstanbul 1972, s. 128 (cami), 24 (çeşme), 49 (sebil); Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi III*, s. 200-204.

SEMAVİ EYİCE

AYŞEKADIN KERVANSARAYI

(bk. EKMEKÇİZÂDE
AHMED PAŞA KERVANSARAYI).

AYŞİ, Ubeydullah b. Muhammed

(bk. İBN ÂİŞE,
Ubeydullah b. Muhammed).

AYŞİ MEHMED EFENDİ

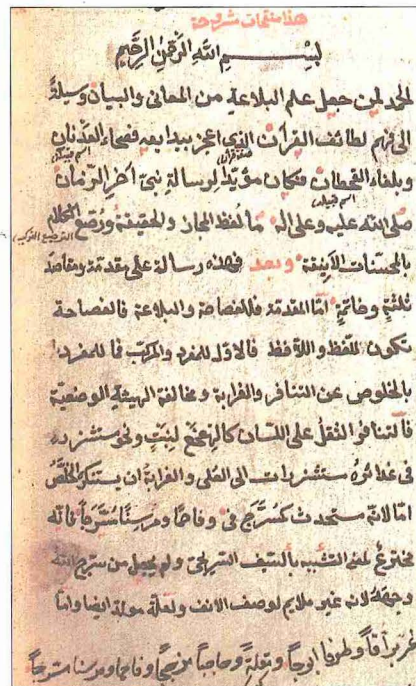
(ö. 1016/1607)

Osmanlı fakihî ve müfessir.

Tireli Mustafa Efendi'nin oğlu olan Ayşî Mehmed, ilk öğrenimini memleketinde gördükten sonra muallim Atâullah Efendi'den ders aldı. Bayındır'da Hacı Sinan Medresesi'ne müderris tayin edildi. Kısa zamanda şöhrete kavuştu. 990 (1582) yılında İstanbul'a gitti; bir medresede açık bulunan müderrislik imtihanını kazanmasına rağmen görev almayarak inzivaya çekildi ve bu süre içinde telifle meşgul oldu. Yazdığı eserlere mükâfat olarak kendisine Tire'deki İbn Melek Medresesi müderrisliği verildi. Bir ara İstanbul'a gitti ve orada vefat etti. Mezarı Edirnekapı dışındaki Emîr Buhârî Zâviyesi yakınındadır.

Eserleri. Aynı zamanda şair olan Ayşî Mehmed Efendi'nin *Rûhu's-şurûh fi şerhi'l-Makşûd* adlı matbu (İstanbul 1260, 1275, 1282) eserinden başka, bazılarının yazmaları mevcut olan başlıca eserleri şunlardır: *Tefsîrül-Kur'ân* (tamamlanmamış); *el-Münakkaḥâtül-meşrûha* (meânî ve beyâna dair olan bu eserin Sü-

Ayşî Mehmed Efendi'nin *el-Münakkaḥâtül-meşrûha* adlı eserinin ilk sayfası (Süleymaniye Ktp., Süleymaniye, nr. 914/3)

leymaniye Kütüphanesi'nde yazmaları vardır: Lâleli, nr. 2918, 2191/1; Reisülküttâb, nr. 1169/18; Süleymaniye, nr. 914/3); *Şerḥü Mülteka'l-ebḥur*; *Ḥaḳâ'ıku'l-uşûl*; *Netâ'icü'l-ezhân fi 'ilmi'l-ke-lâm*; *Telḥîşü't-tarîkati'l-Muḥammediyye* (Brockelmann, *GAL Suppl.*, II, 656); *Telḥîşü Ravzati'l-'ulemâ'* (Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 361); *Telḥîşü's-Şihâh*. Bu sonuncu eser *Muḥtârü's-Şihâh*'tan daha faydalı olmasına rağmen meşhur olmamıştır (*Keşfü'z-zunûn*, II, 1073).

BİBLİYOGRAFYA :

Atâi, *Zeyl-i Şakâik*, II, 523; *Keşfü'z-zunûn*, I, 454, 928; II, 1073, 1111, 1814; *Hediyetü'l-ârifin*, II, 267; *Osmanlı Müellifleri*, I, 359; Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 361; II, 631, 656, 657.

HASAN GÜLEÇ

AYTAÇ, Hamit

(1891-1982)

XX. yüzyılın meşhur Türk hattatı.

O zamanki adı Âmid olan Diyarbakır'da doğdu. Asıl adı Şeyh Mûsâ Azmi'dir. Babası, Müstakimzâde'nin *Tuhfe*'sinde adı geçen hattat Âdem-i Âmidî'nin torunlarından Zülfikar Ağa, annesi Müntehâ Hanım'dır. Diyarbakır'da sıbyan mektebini, askerî rüşdiyeyi ve idâdiyi bitirdikten sonra 1908'de yüksek tahsil için İstanbul'a gitti. Bir yıl Mekteb-i Nüvâb'a (1910'dan sonraki adıyla Mekteb-i Kudât) devam ettikten sonra sanata karşı kabiliyetini gören hocalarının tesiriyle Sanâyi-i Nefîse Mektebi'ne kaydoldu. Fakat babasının ölümü üzerine geçimini sağlamak için çalışmak zorunda kaldığından tahsilini tamamlayamadı. Haseki'de Gülşen-i Maârif Mektebi'nde hat ve resim hocası olarak çalışmaya başladı; bu arada özel şekilde matbaa işleriyle de uğraştı. Rûsûmat (Gümrük) Matbaası, Mekteb-i Harbiyye Matbaası ve sonra da hocası Mehmed Nazif Efendi'nin vefatı üzerine tayin edildiği Erkân-ı Harbiyye-i Umûmiyye Matbaası'nda Mehmed Emin Efendi ile beraber hattat olarak çalıştı. Bir yıl kadar da Almanya'da haritacılık ihtisası yapan Mûsâ Azmi Bey, döndüğünde memuriyeti yanında geçim sıkıntısı sebebiyle Bâbiâlî'de Hattat Hâmid Yazı Yurdu'nu açarak Hâmid müstear imzası ile piyasaya yazılar yazmaya başladı. Bir süre sonra da resmî görevinden ayrılıp kendini tamamen bu işe verdi. 1928 harf inkılabından sonra atölyesini matbaa haline getirerek klişecilik, çinkografi, pantografi, mâmul mad-